

Arrest

nr. 123 749 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Koerd van origine en afkomstig uit Oshnaviyeh (Shno). U beschikt over de Iraanse nationaliteit. U bent gehuwd met M. A. (...) (O.V. X. Sinds 1380 (Perzische kalender; 2001-2002 volgens de Gregoriaanse kalender) werkte u als bakker. Gedurende 10 jaar tijd stuurde u ladingen met behoeftigheden naar Irak voor de Koerdische Democratische Partij van Iran (KDPI). Sinds de splitsing van de partij, koos u voor de kant van huidig leider Khalid Azizi van de Democratische Partij van Koerdistan-Iran (KDP-I). Sinds twee jaar stuurt u ladingen naar drie Koerdische partijen, de KDP-I, de Free Life Party of Kurdistan (PJAK) en de Koerdische arbeiderspartij (PKK). U bent hierin betrokken geraakt omwille van uw goede band met de imam, de heer Q. K. (...), van uw geboortedorp Khannar. Deze tussenpersoon deelde u mee wanneer er een lading voedsel naar één van deze

Koerdische partijen in Irak diende gestuurd te worden. Gezien u regelmatig naar uw geboortedorp Khannar ging, zag u de imam geregeld. Ongeveer om de twee maanden tijd, wanneer er een behoefte was, diende u een lading te sturen naar KDP-I, PJAK of PKK. U diende voornamelijk voedsel, zoals meel, te verzamelen maar ook andere zaken zoals schoenen. Vervolgens zond u de lading per paard of met een chauffeur in een gehuurde wagen naar hun bestemming Irak. De imam droeg u op naar welke Koerdische partij u een lading diende te verzenden. Elke Koerdische partij had een aparte plaats van bestemming in Irak. Hoewel de imam lid was van de KDPI en zetelde in het Comité van Shno – een Comité van de KDPI die bij de splitsing de zijde van Hassanzadeh (KDP-I) koos – werkte hij ook als tussenpersoon voor PJAK en PKK. Hij is een respectabel persoon die in het verleden een politiek gevangene was. Het Comité van Shno is heel bekend en verzamelt via iedereen in Shno en de dorpen in de omtrek hulp in om de KDPI te helpen. Om de ladingen te verzenden naar Irak stond u uitsluitend in contact met de imam. Uit veiligheidsoverwegingen kende u niemand anders die ook werkte voor de Koerdische partijen en u kende evenmin andere leden van het comité van Shno. In de vierde maand van 1387 (juni/juli 2008) werd de chauffeur, die u met een lading meel naar Irak had gestuurd, opgepakt door de Iraanse autoriteiten. Hij heeft uw naam doorgegeven. Vervolgens werd u aangehouden door de leden van Ettela'at (Ministerie van Informatie) in uw bakkerij rond sluitingstijd. Eén van uw werknemers, A. (...) genaamd, heeft uw arrestatie gemeld aan uw vader. Toen uw vader in de namiddag de kassa kwam leeghalen, werd de bakkerij verzegeld door personen van Ettelaat. Gedurende één maand werd u gemarteld om uw politieke activiteiten te bekennen. U hield vol in uw onschuld. Vervolgens werd u voor de rechtbank geleid. U werd veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf, een boete van 20 miljoen touman en vijf jaar ballingschap uit Shno. Vervolgens werd u overgeplaatst naar de gevangenis in Nagada, u verbleef er twee maanden in een isoleercel zonder bezoekrecht. Omwille van de martelingen had u verwondingen in uw gezicht en aan uw gebit. Na drie maanden van opsluiting kon u vijf minuten achter glas uw ouders en kinderen zien. Vervolgens kreeg u het recht om elke 15 dagen bezoek te ontvangen. Uw broer N. (...) en uw schoonbroer J. (...) stelden een plan op om u te helpen ontsnappen. Met het plan dat u nogmaals voor een rechtbank diende te verschijnen, diende hij klacht in tegen u bij de rechtbank in Piranshahr omdat u hem zogezegd nog twee miljoen touman verschuldigd was. U zette uw handtekening op een blank document tijdens één van de bezoeken. Uw verklaring dat zou worden gebruikt voor de rechtszaak werd dan verder door uw familie in orde gebracht. Op het moment van de rechtszaak, in de derde maand van 1388 (mei/juni 2009) werd u met geboeide handen en voeten naar de rechtbank geleid. U tekende er een document dat u binnen de twee maanden het verschuldigde bedrag aan J. (...) zou terugbetalen. Na het akkoord gaf de rechter toestemming om uw voeten los te maken en naar buiten te gaan met de twee bewakers. Toen jullie buiten waren, ging één bewaker de auto halen. U sloeg de andere bewaker met uw boeien. Hij viel op de grond en riep om hulp. J. (...) hield de andere gewapende bewaker die gewaarschuwd werd, tegen. U stapte in een vluchtauto waarmee jullie 10 kilometer reden. Na uw ontsnapping is J. (...) in eerste instantie gevlucht, maar vervolgens bedacht hij zich en ging terug naar de rechtbank om de bewaker ervan te beschuldigen zich te hebben laten omkopen om de beschuldigde te laten ontsnappen. In een andere auto reden jullie tot Qaladar alwaar uw boeien werden losgeknipt en u in een derde auto plaatsnam en zelf reed tot in Khannar. Vervolgens ging u naar Katchala met drie auto's want uw vader, uw oom en uw broer waren ook mee. Vervolgens hebt u nog diezelfde nacht de grens met Turkije overgestoken waar u in Shamsije terecht kwam. Na enkele dagen kwamen uw vrouw en kinderen aan in Shamsije en werden jullie herenigd. Jullie reisden verder naar Istanbul. Uw shenasnameh (geboorteboekje), uw rijbewijs, uw huwelijksboekje en de twee shenasnamehs van uw zonen werden afgenomen door de smokkelaar net voor jullie vertrek naar Griekenland. Op 21 september 2010 werden jullie gearresteerd in Griekenland. Toen jullie aangehouden werden in Turkije, gaven jullie zich uit als Irakezen. Turkije stuurde jullie terug naar Irak maar aan de grens van Irak bleek dat jullie geen Iraakse onderdanen waren. De Turkse politieagent heeft jullie een vriendendienst bewezen en heeft jullie achtergelaten in een Turks dorp en heeft gezegd dat hij zou aangeven dat jullie waren overgenomen door Irak. Uiteindelijk was er geen mogelijkheid om met het hele gezin samen vanuit Istanbul te vertrekken. Jullie zonen bleven dus achter in Istanbul en zouden een andere vrachtwagen nemen. Uiteindelijk kwam u op 3 augustus 2011 aan in België en vroeg u nog diezelfde dag asiel aan. Enkele dagen na uw ontsnapping werd uw schoonbroer gearresteerd. Hij werd veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf en hij mocht vijf jaar niet meer werken omdat hij medeplichtig werd bevonden aan de ontsnapping van een gevangene. Sinds uw vertrek uit Iran wordt uw familie geregeld onder druk gezet door de Iraanse autoriteiten. Na uw aankomst in België bent u lid geworden van het Comité van de KDP-I in België. In het kader van dit Comité, nam u deel aan de dag van de arbeid en nam u deel aan het nieuwjaarsfeest op 22 maart 2013 te Aalst. U legde de volgende documenten neer: een originele kaart van vrijstelling van uw legerdienst, een fax-kopie van de eerste pagina van de shenasnamehs (geboorteboekjes) van uw twee zonen, een fax-kopie van een handgeschreven verklaring waaruit blijkt dat u een schuld hebt bij J. M. (...) die u aan hem wilt betalen aan de hand van twee bankcheques, een fax-kopie van twee bankcheques waaruit blijkt dat u 1

miljoen تومان en 2 miljoen تومان aan J. M. (...) diende te betalen, een krantenartikel betreffende de strengere maatregelen van de politie voor internetcafés, vijf foto's van uw deelname aan de dag van de arbeid, twee foto's van een portaal en een brief waaruit blijkt dat u een sympathisant bent van de KDP-Iran dewelke u hebt bekomen via K. A. (...). Op 16 juni 2013 kwam een e-mail toe op het Commissariaat-generaal met daarin een scan van een bevel tot vrijlating van J. A. (...) met gevangenisnummer 8808884434200243 en een scan van een bevel tot vrijlating van J. M. (...) met gevangenisnummer 8808884434200243.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend bewijs van uw beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. U stelde nochtans dat u werd veroordeeld. Eveneens hebt u na drie maanden bezoekrechten gekregen. Tevens zou uw vader een advocaat hebben geraadpleegd die uw verdediging op zich wilde nemen, maar volgens u werd hij afgekeurd door de rechter omdat u geen recht zou hebben gehad op verdediging. Het is weinig plausibel dat u geen enkel stuk zou kunnen neerleggen ter staving van de door u aangehaalde feiten. U legde weliswaar enkele documenten neer. Zo legde u een foto neer van een portaal, waarvan u beweerde dat dit uw bakkerij is die werd verzegeld. Verder legde u een fax-kopie neer van enkele bankcheques en een fax-kopie van een handgeschreven verklaring die door u en twee andere getuigen werd getekend. Dergelijke documenten kunnen uw verklaringen geenszins bewijzen. De foto toont enkel een foto van een portaal aan, niets meer, niets minder. De fax – kopieën van de bankcheques en de getuigenverklaring tonen enkel aan dat u zich t.o.v D. M. (...) heeft geëngageerd om drie miljoen toeman te betalen maar bewijzen geenszins aan dat u daadwerkelijk voor de rechtbank bent geleid om een financieel geschil tussen u en J. M. (...) op te lossen. Daarenboven blijkt dat er in uw dossier duidelijk gemanipuleerde stukken werden neergelegd. Het Commissariaat-generaal ontving op 16 juni 2013 een e-mail met hierin twee gescande documenten die beide de vrijlating van een gevangene betreffen. Het ene document gaat over de vrijlating van de gevangene genaamd J. A. (...), zoon van A. K. (...), en het andere document betreft de vrijlating van J. M. (...), zoon van O. (...). Beide documenten dragen echter hetzelfde referentienummer. De nummers van de twee gevangenen zijn ook dezelfde, meer bepaald 8808884434200243. Onder het gevangenennummer van J. M. (...) staat nog toegevoegd: sinds 24/3/1388. Het is echter onmogelijk dat twee verschillende personen hetzelfde referentienummer zouden hebben en ook hetzelfde gevangenennummer.. Hiermee geconfronteerd, kende u de persoon J. A. (...) niet en wist u niet hoe dit terecht was gekomen op het Commissariaat-generaal (CGVS III, p. 4-5). U voegde nog toe dat u vermoedt dat de Ettela'at de doorgefaxte documenten hebben gecontroleerd en dat deze e-mail met de twee scans werd gestuurd door de Ettela'at. U legt bij deze verklaring een krantenartikel neer dat wijst op de strengere maatregelen van de cyberpolitie die gelden voor internetcafés (CGVS III, p. 13-14). Uw bewering dat deze e-mail werd gestuurd door de Ettela'at is een louter blote bewering. Het feit dat er voor internetcafés striktere regels werden ingevoerd zoals blijkt uit het door u neergelegde krantenartikel, bewijst uw bewering in geen geval. De vaststelling dat er in uw dossier een document werd neergelegd ter staving van uw relaas maar dit document duidelijk gemanipuleerd werd én daarenboven het gegeven dat uw uitleg met betrekking tot de herkomst van dit document, niet overtuigd, doet dan ook besluiten dat er sprake is van misleiding, wat ernstige afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Hoewel hier expliciet werd naar gevraagd (CGVS II, p. 16), dient er dus te worden geconcludeerd dat u geen enkel origineel en overtuigend stuk hebt neergelegd die de door u beweerde rechtszaak tegen uw schoonbroer J. M. (...) en zijn gevangenschap aantoonst. U kon zodus noch uw eigen problemen met de Iraanse autoriteiten noch de problemen die uw schoonbroer als gevolg van uw ontsnapping heeft gekend met het Iraans gerecht staven aan de hand van documenten. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig aan.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd aangezien uw verklaringen over de verhouding tussen KDP-I en PJAK niet stroken met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u voedsel en andere hulp te hebben gestuurd naar verschillende Koerdische partijen. U kreeg de instructies van imam Q. K. (...). Hij was lid van de KDP-I maar gaf u ook instructies om hulpgoederen te zenden voor PKK en PJAK (CGVS I, p. 6-7 en p. 9-11). Gevraagd waarom een lid van de KDP-I – met name imam Q. K. (...) - bevelen zou opvolgen van PJAK, antwoordde u dat er werd beslist dat de partijen in de bergen elkaar zullen helpen en dat daarom de Imam naast zijn eigen partij, ook andere partijen hielp (CGVS I, p. 12 en CGVS II, p. 20). Uw beweringen stroken echter geenszins met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt namelijk dat PJAK, een gewapende groepering opgericht in 2005, zelf verklaart een alternatief te zijn voor de KDP-I en Komala en vooral aanhang te hebben bij diegenen die ontgoocheld zijn in het – volgens PJAK

– falen van de traditionele Iraanse Koerdische partijen, KDP-I en Komala. De KDP-I en Komala voelen zich eerder bedreigd door deze gewapende groepering en weigeren hiermee samen te werken. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat ook uit recente informatie blijkt dat de relatie tussen de partij KDPI en PJAK niet in positieve zin evolueert : in december 2012 beschuldigde PJAK er zowel de KDPI als Komala van dat zij de namen en de verblijfplaats van hun leden in Oost-Koerdistan onthulden aan de Iraanse autoriteiten. Verder bestempelde de PJAK-leider begin 2013 de andere partijen nog als “lui”, omdat zij er “veilig verstopt blijven in hun dorpje in Iraaks Koerdistan, zonder enige activiteit”. De relatie tussen PJAK en de andere belangrijke Iraans-Koerdische partijen is dus niet vriendschappelijk te noemen. PJAK verwijt de andere partijen immers dat zij geen militaire activiteiten meer ondernemen tegen het Iraanse regime. Hoewel er door PJAK in april 2013 een poging werd gedaan om de relaties met KDPI en Komala te ontgooien door een oproep tot gesprekken te lanceren, heeft noch Komala, noch de KDPI gehoor gegeven aan deze oproep. Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat het onaannemelijk is dat een lid van de KDP-I, volgens u was uw opdrachtgever immers lid van het comité van Shno van de KDP-I, contacten zou onderhouden met PJAK en PKK en opdrachten zou laten uitvoeren om hen te helpen.

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen blijkt voorts uit enkele onlogische en incoherente elementen in uw verklaringen. Zo is het immers bevreemdend dat leden van uw familie sinds de dag van uw verdwijning elke dag aan de rechtbank ging postvatten om te weten te komen waar u zich bevond en/of u werd voorgeleid voor de rechter (CGVS II, p. 9). Dit is slechts weinig plausibel gezien er –gelet op de Iraanse context - geen enkele garantie is dat een gearresteerd persoon binnen een korte tijdspanne al voor een rechter zou verschijnen. Tevens is het merkwaardig dat u de levering van de goederen die aanleiding gaf tot uw arrestatie, liet uitvoeren door een chauffeur met wie u normaal gezien niet samenwerkte (CGVS I, p. 17). Voorts dienen er enkele kanttekeningen worden gemaakt bij de manier hoe u bent kunnen ontsnappen. Naast de vaststelling dat uw spectaculaire ontsnapping uit de rechtbank op zijn minst merkwaardig is te noemen, kan het op zijn minst opmerkelijk genoemd worden dat uw schoonbroer een agent die zijn wapen bovenhaalde kon overmeesteren en tegenhouden. Bovendien is het volstrekt onlogisch dat er klaarblijkelijk geen plan werd bedacht voor J. (...). Jullie hadden een heel strikt plan bedacht zodat u kon ontsnappen, maar welke acties J. (...) zou ondernemen waren echter niet duidelijk. Nadat hij de agent had tegengehouden en u hielp ontsnappen, zou uw schoonbroer immers op de vlucht zijn geslagen. Een straat verder zou hij zich vervolgens hebben bedacht en keerde hij terug naar de rechtbank en zou hij er – ondanks het feit dat hij meehielp met uw ontsnapping door een agent tegen te houden – verklaard hebben dat een corrupte agent de beschuldigde heeft laten ontsnappen (CGVS I, p. 16-17, CGVS II, p. 14 en CGVS III p. 11). Daarnaast kan het ook eigenaardig worden bevonden dat u niet op de hoogte bent of J. (...) een advocaat heeft geraadpleegd en of hij in beroep ging tegen zijn straf (CGVS II, p. 15-16). Wat betreft de straf die J. (...) kreeg omdat hij een aandeel had in de ontsnapping van een gevangene waren uw verklaringen zelfs incoherent. U verklaarde in eerste instantie dat hij twee jaar gevangenisstraf kreeg en drie jaar niet mocht werken (CGVS II, p. 14). Tijdens uw derde gehoor op het Commissariaat-generaal wijzigde u uw verklaringen door te stellen dat hij twee jaar gevangenisstraf kreeg en vijf jaar niet mocht werken. Hiermee geconfronteerd, herhaalde u slechts uw laatste verklaringen hetgeen geenszins deze tegenstrijdigheid kan opheffen (CGVS III, p. 4).

Hierbij dient ook nog te worden vastgesteld dat het erg merkwaardig is dat uw zoon S. (...) tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, aanvankelijk niets kon vertellen over uw veroordeling en straf. Zo antwoordde uw zoon in eerste instantie, op de vraag of u werd veroordeeld door een rechtbank, dat hij niet weet of u al dan niet veroordeeld bent door een rechtbank, maar dat hij wel weet dat u in de gevangenis zat. Verder stelde hij dat het niet duidelijk was hoelang u in de gevangenis zou moeten zitten en dat niemand dit wist, zelfs u – zijn vader – wist niet hoelang hij in de gevangenis diende te blijven. Ook op de vraag welke straf u kreeg, verklaarde uw zoon dat hij hiervan niet op de hoogte is en hij niet weet welke straf u zou krijgen of welke straf u heeft gekregen. Meer nog, hij verklaarde dat hij u nooit gevraagd heeft welke straf u zou krijgen/u heeft gekregen aangezien u dit zelf ook niet weet. Uw zoon legde verder uit dat het nooit duidelijk is welke straf politieke activisten krijgen. Hij voegde nadien nogmaals toe dat u nog niet veroordeeld werd en als u een veroordeling zou krijgen, u de doodstraf of levenslang zou krijgen. Ook op de vraag of u een geldboete hebt gehad, diende uw zoon het antwoord schuldig te blijven. Plots verklaarde uw zoon echter dat er hem iets te binnen valt, en verklaarde hij dat hij zijn moeder – uw echtgenote -vanuit Servië heeft gebeld en zij toen wel verteld heeft welke straf u zou krijgen. Hij verklaarde plots heel gedetailleerd dat u 15 jaar gevangenisstraf, een geldboete van 20 miljoen en vijf jaar ballingschap zou krijgen. Geconfronteerd met het feit waarom hij dit nog niet eerder had vermeld, kon uw zoon louter en alleen antwoorden dat hij zich niet alles meer goed kan herinneren omdat de laatste jaren heel zwaar zijn geweest (CGVS gehoorverslag I van S. A. (...), p. 16-17). Dergelijke uitleg kan –gelet op de ernst van de feiten en gelet op het grote aantal vragen die hierover werden gesteld, allerminst overtuigen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

In verband met uw verklaringen in België politiek actief te zijn als lid bij het Comité van de KDP-I, dient te worden opgemerkt dat uw activiteiten in België zich louter en alleen beperken tot het bijwonen en helpen tijdens het nieuwjaarsfeest en het feit dat u eenmaal aanwezig bent geweest bij het feest van 1 mei. Hoewel u stelde één van de 6 à 7 leden van het Comité te zijn, blijkt dat u behoudens de namen van de voorzitter en ondervoorzitter geen andere namen van leden kent. Dat u slechts op heel beperkte schaal hebt deelgenomen aan activiteiten blijkt voorts uit het feit dat u geen deelnemer was van betogingen die werden georganiseerd en evenmin zelf present was op vergaderingen. Volgens uw verklaringen hield u alleen maar telefonisch contact toen er werd vergaderd (CGVS II, p. 17-18; CGVS III, p. 6-7 en p. 12-13). Zodoende kan er worden geconcludeerd dat u zich niet actief engageert voor de Belgisch comité van de KDP-I. Gegeven het feit dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de Iraanse autoriteiten u vervolgen omwille van politieke activiteiten in Iran en gezien de minimale omvang van de enkele activiteiten die u in België uitvoerde, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. Ten slotte dient in dit kader opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten niet de middelen hebben om elke activiteit in het buitenland in het oog te houden. Er zijn ook weinig gevallen bekend van afgewezen asielzoekers die bij terugkeer naar Iran problemen gekend hebben.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

De overige door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. Het kaartje van vrijstelling van legerdienst, bevestigt louter uw identiteit en het feit dat u werd vrijgesteld, wat niet wordt betwist. De identiteitsgegevens van uw zonen wordt in deze beslissing evenmin in vraag gesteld. Wat betreft de brief geschreven door de KDP-I dient vooreerst te worden vastgesteld dat deze een gesolliciteerd karakter heeft. Bovendien dienen documenten om bewijskrachtig te worden geacht, te kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas, quod non in casu. Dat uit de foto's blijkt dat u hebt deelgenomen aan de dag van arbeid wordt niet betwist, maar dit doet op zich – zoals hierboven vermeld – geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad oordeelt dat door de samenhang van beide middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt betreffende de door verwerende partij aangeduide gemanipuleerde stukken dat de e-mail met twee documenten aangaande de vrijlating van gevangenen niet door haar aan verwerende partij werd verstuurd en zij evenmin hiertoe opdracht gaf. Bovendien is de afzender haar onbekend. Zij wijst erop dat *“alle stukken die via het internet worden doorgestuurd door de het Ettelaat worden gecontroleerd en herhaalt dat zij een sterk vermoeden heeft dat deze stukken door het Ettelaat werden overgemaakt”*.

Betreffende de door haar bijgebrachte foto van het portaal wijst verzoekende partij erop dat hierop duidelijk te zien is dat haar pand, de bakkerij, is verzegeld hetgeen wel degelijk een begin van bewijs uitmaakt van het door haar voorgehouden asielrelaas.

Ten slotte voegt verzoekende partij als bijlage bij het verzoekschrift twee nieuwe bewijsstukken toe, in het bijzonder een verkoopovereenkomst met betrekking tot de bakkerij en een vonnis van de strafrechtbank van Osneviye, met enveloppe, waarbij zij onder andere werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar.

2.2.3.2. Het verweer van verzoekende partij aangaande de gemanipuleerde stukken kan door de Raad niet worden aanvaard. Immers betreft haar vermoeden dat de Ettela'at zelf deze stukken – waarbij de mail een duidelijke afzender vermeldt – zou hebben overgemaakt aan verwerende partij een blote bewering die verzoekende partij met geen enkele concrete informatie onderbouwt. Bovendien kan door de Raad niet worden ingezien en toont verzoekende partij evenmin aan hoe de Ettela'at in kennis zou zijn van het gegeven dat verzoekende partij een asielaanvraag zou hebben ingediend in België, van de verklaringen op grond waarvan deze aanvraag zou zijn ingediend en van de fase waarin deze procedure zich bevindt. Waar verzoekende partij suggereert niet op de hoogte te zijn dat een dergelijk document zou worden bezorgd in het kader van haar asielprocedure door te stellen dat zij hiertoe niet de opdracht heeft gegeven en deze documenten evenmin door haar zelf werden verstuurd, wijst de Raad erop dat verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 september 2013 (administratief dossier, stuk 5, p. 4) aangeeft dat haar zus haar heeft gezegd dat er een vrijlatingsbrief is van haar man (J. M., de schoonbroer van verzoekende partij) en zij indien nodig deze brief zal opsturen. Verzoekende partij was derhalve op de hoogte van de mogelijkheid dat een dergelijk document ter ondersteuning van haar asielrelaas zou worden overgemaakt. Ook hier laat verzoekende partij na aan te tonen dat dit document vanuit Iran door haar zus via internet zou zijn doorgestuurd waardoor de door haar geopperde theorie in haar verweer niet opgaat. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind. Daarenboven wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een opsomming van aparte componenten die elk op zich de beslissing dragen.

Betreffende de foto van een portaal stelt de Raad vast dat deze foto enkel een deur afbeeldt waarop vermoedelijk een verzegeling is aangebracht. Uit niets blijkt dat dit de deur betreft van de bakkerij van verzoekende partij. Bovendien kan aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze mogelijk door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Waar verzoekende partij een verkoopovereenkomst van haar bakkerij bijbrengt, merkt de Raad op dat het in bezit hebben van een bakkerij door verwerende partij niet in vraag wordt gesteld en dan ook geen punt van discussie uitmaakt.

Aangaande het door verzoekende partij bijgebrachte vonnis van de strafrechtbank van Osneviye ter weerlegging van de motivering dat zij geen overtuigend bewijs van haar beweerd problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aanbrengt, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt uit de overige uitgebreide motieven voldoende dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas volstrekt geen geloof kan worden gehecht. Bovendien kan aan documenten die ter ondersteuning van een asielrelaas worden bijgebracht slechts bewijswaarde worden toegekend in de mate dat zij gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.4.1. Met betrekking tot de motivering dat de verklaringen van verzoekende partij over de verhouding tussen KDP-I en PJAK niet stroken met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal waardoor haar geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd, oppert verzoekende partij dat het leveren aan verschillende Koerdische partijen door bemiddeling van de imam die lid is van de KDP-I op zich geen probleem is *“gezien deze uiteindelijk allemaal voor de Koerdische zaak strijden”* en *“dat op bepaalde conferenties leden van de KDP-I en de PJAK toch – weliswaar in beperkte mate – samen vergaderen”*.

2.2.4.2. De Raad oordeelt dat deze blote beweringen op zich geen afbreuk doen aan de vaststellingen van verwerende partij dat de KDP-I en Komala zich bedreigd voelen door de gewapende groepering PJAK en weigeren hiermee samen te werken, waartoe verwerende partij zich steunt op objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 29, delen 2 en 4). Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn. Ook de loutere – niet onderbouwde – mededeling dat op bepaalde conferenties zowel leden van de KDP-I als van de PJAK aanwezig zouden zijn geweest weerlegt niet de vaststelling dat de relatie tussen de PJAK en de andere belangrijke Iraans-Koerdische partijen hoegenaamd niet vriendschappelijk te noemen, soms zelfs vijandig zou zijn. Desbetreffende motivering blijft eveneens onverminderd overeind.

2.2.5.1. Aangaande de vaststelling door verwerende partij van enkele onlogische en incoherente elementen in de verklaringen van verzoekende partij betoogt verzoekende partij dat haar familie om te weten te komen of zij zou worden voorgeleid voor de rechtbank geregeld langs ging bij de rechtbank, dat zij vertrouwen had in de door haar aangezochte chauffeur vermits deze de neef was van de gebruikelijke chauffeur die meestal de leveringen deed, dat haar schoonbroer ingevolge zijn zeer struise bouw in staat was een gewapende agent te overmeesteren, dat zij niet op de hoogte is van het feit of haar schoonbroer J. een advocaat had geraadpleegd en of hij in beroep was gegaan vermits ze bang waren telefonisch contact met elkaar op te nemen daar telefoongesprekken worden gecontroleerd en afgeluisterd en dat haar verklaring dat haar schoonbroer gedurende drie jaar niet mocht werken berust op een vergissing.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij verwijst naar haar eerdere verklaringen dat haar familie dagelijks ging post vatten aan de deur van de rechtbank oordeelt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Voor wat betreft de motivering met betrekking tot het zich niet wenden tot de vertrouwde chauffeur wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt uit de overige uitgebreide motieven voldoende dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas volstrekt geen geloof kan worden gehecht.

Verder stelt de Raad vast dat het ongeloofwaardig bevinden van de ontsnapping niet alleen is ingegeven door het onaannemelijk bevinden van het gegeven dat de schoonbroer van verzoekende partij een bewaker die zijn wapen reeds had bovengehaald, heeft aangevallen (administratief dossier, stuk 6, p. 14) – daargelaten de vraag of in dergelijke situatie het struis gebouwd zijn enig verschil uitmaakt – doch eveneens door de motivering dat er geen plan was bedacht voor de schoonbroer zelf en door de vaststelling dat deze op een gekunstelde wijze eerst wegloopt, zich vervolgens bedenkt, terugkeert naar de rechtbank ondanks zijn ontegensprekelijk aandeel in de ontsnapping en er tenslotte verklaart dat een corrupte bewaker de gevangene heeft laten ontsnappen. Laatst genoemde motivering en vaststelling worden door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

Waar verzoekende partij haar volstreekte onwetendheid over het al dan niet inschakelen van een advocaat door haar schoonbroer en over het al dan niet beroep aantekenen tracht te verklaren door het niet met elkaar durven telefoneren daar telefoongesprekken worden afgeluisterd, wijst de Raad er evenwel op dat dergelijke informatie ook via tal van andere communicatiemiddelen kan worden verkregen.

De loutere mededeling dat de door haar voorgehouden versie van een drie jaar durend werkverbod waartoe haar schoonbroer was veroordeeld een vergissing betreft, weerlegt niet waarom verzoekende partij het de ene keer duidelijk heeft over drie jaar en het de ander keer bij vijf jaar houdt. Verzoekende partij verklaart niet hoe een dergelijke vergissing kan worden verantwoord. Bovendien is de verwijzing van verzoekende partij naar één versie van de verklaringen niet van aard om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

2.2.6.1. Aangaande het aanvankelijk niets kunnen vertellen door de zoon van verzoekende partij over de veroordeling en de straf van zijn vader oppert verzoekende partij dat haar zoon S. pas toen hij in Servië verbleef, op weg met zijn broer naar België, en de veroordeling van zijn vader ter sprake kwam, naar zijn moeder heeft gebeld om dit te vragen. Dat de veroordeling van zijn vader en de strafmaat hem pas later bij het gehoor te binnen schieten doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het verzoekschrift duidelijk aangeeft dat haar zoon S. zelf bij zijn moeder heeft geïnformeerd naar de veroordeling van zijn vader. Het aanvankelijk op flagrante wijze blijven ontkennen ook maar iets te weten over de veroordeling en straf van zijn vader, stellende dat zijn vader het zelf niet eens weet en dat er zelfs nog geen veroordeling was waarbij als mogelijke strafmaat dan nog de doodstraf of levenslange opsluiting wordt gesuggereerd, verhindert op fundamentele wijze ook maar enig geloof te hechten aan het beweerde asielrelaas.

2.2.7. Waar verzoekende partij verwijst naar een schrijven van de KDP-I van 27 februari 2014 dat als bijlage 6 wordt gevoegd bij het verzoekschrift en waarin wordt geattesteed dat zij zowel in Iran als in België lid is van de KDP-I en dat haar leven in gevaar is, stelt de Raad vast dat het louter lidmaatschap van verzoekende partij van de KDP-I op zich geen punt van discussie uitmaakt in de bestreden beslissing. In zoverre dit schrijven attesteert dat het leven van verzoekende partij in gevaar is in haar land van herkomst oordeelt de Raad dat aan documenten die worden bijgebracht ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas slechts bewijswaarde kan worden toegekend in de mate dat deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.8. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de

bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie waaronder het gehoorverslag van haar zoon S. (administratief dossier, stukken 28 en 29) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 april, 21 mei en 26 september 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit in aanwezigheid van haar advocaat en met de hulp van een tolk Sorani. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT